Lukács Sándor

## *A törekvő szavak*

A törekvő szavak hogy igyekeznek mindenáron
kifejezni valamit, pedig lehet, hogy senki se
olvassa majd őket. Olyanok mint a szobrok a
téren. Áztatja őket eső, mégis, mintha a csillogó
napba néznének. Arcodon semmi feszültség, pedig
nem ott vagy, ahol szeretnél. Kőbélyeget nyomtak
életed borítékára, de te felbonthatatlanul is
tudod a levél tartalmát. Az elviharzó szél csak
magát hozta, a sötétség belülről érkezett.
Ellepte mindened és csak tapogatva léphetsz
önmagad felé is. Csak emlékeid tükröződnek, csak
a múlt képes még valami földöntúli irányt adni
soha meg nem érkezésednek –

## *Nem tehetsz semmit*

*Egy Zalán-motívumra*

Az idő vasfoga
lerágja rólad az ifjúságot.
Sorvaszt és elpusztít mindent,
kitépi legfájóbb gyökereid,
átsétál jellemeden,
lekezeli jótetteidet,
s föléd nő abban, amiben
verhetetlennek hitted magad,
És nem tehetsz semmit, lerágott
ifjúságodat forgatva fogai között,
már tőrnek érzed hízelgését is.